

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv. Sive
Commentarius quotidianae virtutis, notabilem vnius, vel
plurium in Societate vitâ functorum, virtute quapiam
insignium memoriam in menses diesque ...**

Nádasi, János

Antverpiae, 1665

XIX. Die Septembris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9625

Humil. nihil de officiis humilibus omisit aut remisit. Assiduus illi sensus perennabat dulcissimæ pietatis. Etiam 70. iam annos natus, primus ad manè surgendum, ad verrendum primus erat. Seu præflet seu subeslet, nullius operam ad purgandum, vel componendum suum cubiculum admisit vnquã. Tota supellex cubiculi hæc erat: lectulus, mensa, sella, ligneus Crucifixus, B.V. imago è charta præter hæc nil aliud admittebat. Sabbato ieiunabat honori B.V. & lances tergebat semper, etiam senex. Pauperibus distribuendi sportulas curam ipse suscepit: & id per diligentem piè, ac de genibus faciebat, vt Christo se seruire meminisset. Mortuus reliquit post se opinionem admirandæ virtutis. Omnis literaturæ humanæ ac diuinæ (sed mysticæ potissimum Theologiæ) fuit eximiè peritus. Rectæ intentioni ad Deū creberrimis aspirationibus dirigendæ adedò assueuerat, vt particulatim singula, etiam minima, redderet pretiosa semper actuando, vt ita dicam, seu mente aut etiam ore singula referendo ad maiorem Dei gloriam. Miræ teneritatis fuit in spiritualibus exercitationibus. Ante mortem, cum nihil adhuc subesse periculi videretur, impensè petiit, ac tandem obtinuit, extremis mysteriis communiri, & ad singula ipse respondit æquè atque si ei valitudo constaret. Iam vnctus, Hæc, in-

quit, ergò peracta sunt: & corpus componi petiit, ac mox vixit.

P. IOANNES

FAGOT.

Pie semper ac modestè hilaris, adque labores tam promptus quàm idoneus fuit. Lutetiæ, alibiqne magno cum fructu auditus est per annos fere sex & quadraginta. Infensus illi dæmon in exorcismis energumena cuiuspiam Nanceianæ minatus est, se breui eum rubore suffusurum. Respondit Fagotius; se illius viribus vires Angeli sui custodis oppositurum. Non ita multo post in oppido Sammiellano concionem exorsus, fallente memoriã nihil habebat quod diceret. Quocirca rogauit Auditores vt pro quodam afflicto preces tantisper funderent. Orante concione, mox illi memoria fidelis rediit eorum quæ illi obliuione planè exciderant. Id operã dæmonis factum fuisse vt obliuione illã turbaretur, illud indicio est, quòd cum perplexus hæreret, eodem tempore dæmõ Nanceij palam insultans dicere sit auditus: *Nunc malè est Fagoto.* Hic fuit qui P. Carolum à Lotharingia exercitiis excoluit cum ille animum ad Societatem adiecit; eumque ad tyrocinium Romanam duxit.

Lotharingus Metis. 182
Sept. 1657.
ætat. 77.
Soc. 56.

XIX. DIE SEPTEMBRIS.

P. NICOLAUS
MAGNIENVS.

Rhetoricam, Philosophiã, Theologiam ita docuit, vt ab ingenio & virtute ab omnibus laudaretur

& amaretur. Nec vllus illum despiciebat, nisi ipsemet se ipsum: optabatque in infimæ classis disciplina tradenda emori. Non solum nunquam vllò dicto verbulo se laudauit, verum nec vllò suæ laudis vmbra præferente sermone est delectatus: & in morte
Y Y 3. dixit

19. Sept. Eb.
Gallus Lugduni. 1612.
ætat. 42.
Soc. 24.

Hispanus
Valentiæ.
alij ponunt
17. 18. Sept.
1617. ætat.
71. Soc. 54.

Humilit.

Eter.

dixit se omnium eorum, qui vnquam istic fuissent mortui, deterrimum, coque suffragiorum maximè indigum esse. Modestia illi splendebat in vultu, & mirè omnes alliciebat. In cubiculo nihil quod valetudo tenuior aliàs postulareret admisit, nihil quod ornatum saperet. Romam iturus, id pedes fecit; & pedes rediit; licèt superiorum illi charitas ad viaticum non deesset. Denique tale fuit, Nicolai & ingeniam & virtutis laus, vt è vulgari hominum numero peculiari quadam eminentiâ sit secretus.

P. ALPHONSVS
GIANOTTI.

Italus Bo
noniæ. 19.
Sept. 1649.
ætat. 33.
Soc. 34.
Tapor.
Meditatio.

Modestia.

Castitas.

Mortific.

Cum in tyrociniò haud satis flagranter pro nouitiorum consuetudine se virtuti religiosæ dederet; repente in meditatione quadam ad eò exarsit, vt alius ex illa planè à se ipso redierit. Pro alio nouitio se pœne reum aliquando stitit, licèt culpæ affinis nō esset. Nec deinceps per omnem vitam laxauit oculos primâ illâ modestiâ circumscriptos, nec refrixit animo flammis cœlestibus tunc accenso. Multi ad sancta sanctè succensî sunt viso Alphonso, dicebantque vidisse se in illo quid spiritus feruor esset. Ad regendum Bononiense Collegium debuit obedientiæ præcepto compelli; & rexit exemplo magno, nihil suo vel honori, vel commodis vsquam indulgens. Virginitatis gloriam humilitatis industriâ, orandi assiduitate modestiâ, abiectionis officiis, ac sepè rudi è tela veste ornauit. Sæpè ieiunio se macerans, Bacchanalibus, id est publicè gulæ reis temporibus, non semel totos dies ieiunus traduxit. Vindicatæ alienæ pudicitie præmium tulit, quando ab iis, quorum libidini illam eripuerat, ligno percussus, per scalas actus est præceptus.

Quandam etiam sanguinè dæmoni authoratam, in auream libertatem asseruit. Iusserat Alphonsus molestum illum dæmonem ad se mitti; sed dæmon fremens, sibi in Dei seruum potestatem esse negauit. Cum præfesset, suum è lecto stragulum, alio non admissò, ad pauperem tegendum misit.

P. IOANNES
DE HERRERA.

Cum instinctu cœlesti se ad Societatem vrgeri aduerteret, neque tamen se satis expediret, teneriore quàm in causâ tali par erat matris amore deuinctus, tum demum subactum sibi animum sensit, quando è pia quadam Christi columnæ alligati effigie audire sibi visus est hæc voces: *Quo modo deie la mia? Et ego quomodo reliqui memm?* adiectis Latinè, etiam hisce verbis: *Faciam te in amorem magnum.* Societate initâ per 4. annos nihil cœlestis roris persentiscere sibi visus, viuebat corde arido ad diuina. Sed post æneum cælum, totum factum illi est melleum, tantis deliciis delibuto, vt etiam fama sit illum certiore reddidit peccata sibi esse dimissa. Miro erga Deum amore se vri sentiebat. Vnde promptus ad pericula omnia proximi lucrandi causâ prorumperebat, quicquid esset ferèdum incommodi. Cum Collegiis præfesset, se ad gestandas portæ clauis ianitorisque officium, ad infima culinæ obsequia demittebat; exibat comes Patrum ad ægros iuandos euntium. Vt Deus iis qui animabus ad fidem adducendis dant operam adiutor adesset; multis precibus, & assiduâ sui afflictatione agebat. Totus nobili quodam ardore inflammatus, indies in diuino amore crescebat, vtique ad mortem; in qua ei Deipara se illi adfuturam dicitur promississe. Vnde

Damon.

Hispanus
Marchenæ
19. Septeb.
1616. ætat.
81. Soc. 64.

Vocati.

Ann. Bil.

Humilit.

Zelus.

B. V.

de

Mort.

de moriens Patrum cuidam qui aderat diserte dixit: *Si mi Senora mi llama, vamos.* Si me mea Domina vocat, ea-

mus. Fama est, Deum per illum in vita & post mortem quædam non ordinaria operatum.

XX. DIE SEPTEMBRIS.

IOANNES

P. FRANCISCVS

MENDOZA. NOVIT.

CARDOSVS.

10 Sept.
Hispanus
Martini 1556
vrat 27.

Petri Marchionis à Valle filius & Castello nouo seu arcis Neapolitanae præfectus, magnâ maiorum munerum spe, ac lautis quæ cum dote opima offerebantur nuptiis posthabitis, impetratâ à Philippo Rege potestate, Societati animum addixit: quo tempore dum moras inuitus trahit, totis moribus ita est mansuefactus, vt Adolescens Mahometanus eo exemplo permotus Christianam fidem sit amplexus. Romam ad Ignatium conuolauit Ioannes; & inter Nouitios gloriosum duxit se ad infima quæque abiicere. AD uce Palliani uisitatus, è culina ita vt erat linteo præcinctus prodiit, amplexum quæ accepit. Verum per sex ferè menses his intentum valetudo defecit ob quam dum Neapolim Romam uehitur, (condito prius testamento, quo sua omnia pœitati transferrebat) in villa marij quæ *marinum* dicitur, propè Tusculum 12. Kal Oct. decessit è vita, obediens vsque ad mortem. Romæ conditus apud Professos. Ante iter iam se generali confessione expiârât, & pridie diuina mysteria vsurpârât; bis quothebdomadis diuinâ Eucharistiâ refectus, & admirabili lætæ conscientia pace tranquillus.

Vocatio.

Exemplum

Humil.

Her.

Primarum partium Concionator cum esset, maluit tamen catechesim apud rudes puerosque tractare, arundinem suam ostentans, ac dicens; plures se celo addixisse sceptro illo quam concionibus quibuscumque. Sed & mors illius documento magno fuit quippe is, qui heri ad lachrymas plurimorum de mortis insidiis, ac filio viduæ in Naim, ita dixerat, vt vix vnquam melius dixisse sit visus, qui post meridiem in catechismo suspensum tenuit confertissimum auditorem de morte item differens affluenter, hoc die manè piæ lectioni affixus, mortuus est repertus. Quid tunc legitur, particulatim explicuit Procuratorum Patrum quidam inde Romam appulsus, è cuius testificatione sunt illa de Cardoso morte in pretiosis occupationibus mortuorum: P. Franciscus Cardoso in Lusitania Concionator dicendi gratiâ præstans, at uirtute præstantior; in Vlyssiponensi Professorum Domo ab ædituo illum ad sacrificium celebrandum euocante mensa suæ in cubiculo assidens mortuus est repertus. Acciti alij reperere illum porrecto in apertum librum (erant Biblia, vel missale) digito impressa istic hæc verba monstrantem: *Beati mortui qui in Domino moriuntur.* Exequiæ illi tanto gemitu factæ vt nihil simile vnquam uiderit Olyssippo. Symphonicorum quoque Sodalitas ab illo erecta inferias.

Lustratus
Vlyssipong.
20. Sept.
1604.

Lectio.

Mort.